

RAJSKA WYSPA

Piękna wyspa Cejlon zwana „Rajską Wyspą”, leży na południu od Półwyspu Indyjskiego. Zamieszkuje ją (obszar — ponad 65 tys. km kw.) ponad 10 mln ludności, z czego pół miliona przypada na stolicę — Kolumbo.

70 proc. ludności — to rdzenni mieszkańcy Cejlonu, Syngalesi. Zaliczają oni Cejlon na 500 lat przed naszą erą, zakładając Królestwo Syngaleskie, które osiągnęło wysoki poziom rozwoju. 24 proc. ludności stanowią Tamilowie, sprowadzeni z Indii przez kolejnych władców kolonialnych Cejlonu — Portugalczyków, Holendrów, Anglików.

Od 1815 r. Cejlon był kolonią angielską. Po latach walki narodowo-wyzwoleńczej uzyskał w 1948 r. statut dominialny w ramach Commonwealthu.

Polityka Cejlonu uległa zasadniczej zmianie po wyborach do Izby Reprezentantów w 1956 roku, kiedy odniósł zwycięstwo Zjednoczony Front Ludowy, reprezentujący postępowe siły na Cejlonie. Rzecznikiem ich dążeń stał się premier S. W. R. D. Bandaranaike, przywódca Cejlońskiej Partii Wolności.

Gospodarka cejlońska opiera się w znacznej mierze na eksporcie, którego 90 proc. stanowi herbata (III miejsce w produkcji światowej), kaczuk, olej kokosowy.

panorama

DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO

Rok XVIII Łódź, niedziela 20 i poniedziałek 21 października 1963 roku Nr 251 (5252)

Wkrótce popłynie pierwsza tona ropy

Najlepsi spawacze Polski i ZSRR połączyli rurociąg »Przyjaźń«

Ostatni fragment rurociągu „Przyjaźń” — gotowy. W sobotę na granicy polsko-radzieckiej dwaj najlepsi spawacze — Franciszek Głab z Polski i Eugeniusz Gawriłow z ZSRR wykonali ostatni spaw, który połączył odcinek rurociągu biegnący przez nasz kraj z odcinkiem w Związku Radzieckim.

Na granicy nastąpiło spotkanie przedstawicieli budowniczych rurociągu i ludności

sąsiadujących rejonów. W uroczystości wziął udział ambasador ZSRR w Polsce — Awierkij Aristow.

Następuje najważniejszy moment. Do wykopu wchodzi Franciszek Głab i Eugeniusz (Dalszy ciąg na str. 2)

Polsko-cejlońskie rozmowy

W sobotę 19 bm. odbyły się w Warszawie rozmowy pomiędzy przebywającą w Polsce z oficjalną wizytą premierem Cejlonu — panią Sirimavo R. D. Bandaranaike i prezesem Rady Ministrów — Józefem Cyrankiewiczem.

Oprócz szefów obu rządów, w rozmowach udział wzięli: — ze strony cejlońskiej: ambasador tego kraju w Polsce — Tikiri Banda Subasinghe, sekretarz stanu w MSZ —

nasze WYWIADY Łańcuch przyjaźni

Rozmawiamy z sekretarzem ŻG TPP-R mgr T. Książkiem

— I znów, jak co roku inauguruje Dni Kultury i Nauki Radzieckiej. Występem w Sali Kongresowej rozpoczęła miesięczne tournée po Polsce grupa solistów teatru, opery, baletu, filharmonii i estrady z Nowosybirsk. Wśród zaproszonych gości są wybitni uczeni i działacze społeczni z miast Syberii.

wac się mają pod hasłami oświaty „krajny bezkresnych możliwości” — Syberii? — I tak i nie — mówi sekretarz Zarządu Głównego TPP-R, mgr Tadeusz Książek. — Chcemy w okresie „Dni” popularyzować osiągnięcia radzieckiej nauki w ogóle i jej rolę w budownictwie komunizmu, zapoznać z organizacją badań naukowych, rozwojem automatyki i cybernetyki, badan kosmicznych, z polityką rządu radzieckiego w dziedzinie kultury, ze szczególnym uwzględnieniem roli literatury i sztuki w wychowaniu człowieka. Na tym nie dopiero akcentować będziemy osiągnięcia Syberii.

W zwierciadle

„Panoramy“

Jak doniosła prasa amerykańska, miastem Detroit rządzi mafia gangsterów. Na jej usługach znajduje się wielu urzędników i nawet policjantów.

— Żegnaj, kochany! tylko nie przemęczaj się zbytnio na tej drugiej zmianie...

Ibis-Jankowski

SĘDZIA

Pracownicy wymiaru sprawiedliwości dzielą się podobno na panów mecenasów, obywateli sędziów i towarzyszy prokuratorów. Nie ulega wątpliwości, że z całej tej trójcy największy ciężar społecznej i moralnej odpowiedzialności spada na barki sędziów. Oni to bowiem decydują o ostatecznym kształcie winy i kary, o ludzkim losie, o wolności, a czasem i życiu człowieka. Nie może tu być więc mowy o rutynizacji pełnionego zawodu, gdyż trudno się oddzielić od rozpaczy i tragedii oskarżonego.

Rola adwokata jest zazwyczaj wdzięczna, prokurator również spotyka się z uznaniem, choćby samego poszkodowanego i jego przyjaciół, ba, nawet zwolennicy oskarżonego gotowi są rozgrzeszyć prokuratora „bo on musi z urzędu oskarżać”. Cale odium żalu, goryczy i nienawiści sądowego do świata, spada więc przeważnie na sędziego. Kim więc są owi sędziowie? Co myślą o oskarżonych w chwili odczytywania wyroku? Jak wygląda ich powszedni dzień pracy? Co ich raduje, a co smuci? Jakie mają trudności, rozterki, gusta i upodobania w codziennym życiu zawodowym i osobistym?

Jednym z tych, który w całym majestacie prawa wymierza sprawiedliwość mieszkańcom naszego miasta (45 tys. spraw rocznie przypada na 82 sędziów i 11 asesorów, czyli około 500 spraw na jednego sędziego) jest pani Maria Król, absolwentka Wydziału Prawa Uniwersytetu Łódzkiego. W sądownictwie pracuje już piąty rok, początkowo jako aplikantka, a od trzech lat jest asesorem pełniąca obowiązki sędziego. Należy do tzw. nowej fali pracowników wymiaru sprawiedliwości. Praktykę sądową łączy z zainteresowaniami teoretycznymi. Pracuje w Sądzie Powiatowym dla m. Łodzi, jednocześnie robi doktora z zakresu prawa karnego, prowadzi zajęcia na Studium Administracyjnym z teorii państwa i prawa, jest prelegentem TWP, doradza zamieszczać swe publikacje w czasopiśmie prawniczym, a jako członek rady zakładowej zajmuje się pracą sekcji kulturalnej sądu, no i wreszcie jest matką kilkulatniej córeczki Hani i żoną... prokuratora Wojewódzkiej Prokuratury. Poznali się na I roku studiów, a na drugim pani Maria „skazała” go na dożywocie przy swoim boku.

ją w innym wcieleniu. Pierwszy raz było to w gabinecie przewodniczącego Sądu Wojewódzkiego dla m. Łodzi. Swym wyglądem daleko odbiega ona jednak od stereotypu surowego sędziego, jaki każdy z nas nosi w swojej wyobraźni.

Ciąg dalszy na str. 3.

Pani Maria twierdzi, że życie prawnika biegnie dwa razy szybciej i stąd tyle zajęć i tak rozległe zainteresowania: od analogii i argumentum a contrario w bieżącym orzecznictwie Sądu Najwyższego, aż do twista, od wybranych zagadnień z teorii prawa Leona Dugita do górskich wspinaczek, co zresztą na jedno wychodzi.

Z sędzią p. Marią Król spotkałem się trzykrotnie i za każdym razem obserwowałem

Biedni ci moskwiczan! Jak się szybko zorientowałem, mieszkańcy Moskwy ostatnio oglądają wielkie spektakle artystyczne i warte zapamiętania imprezy. Wynika to ze swoiście pojętej gościnności, która każe karty wstępu na najatrakcyjniejsze imprezy przesyłać do biur obsługi turystów i podróży przybywających do Moskwy. Dlatego też w ciągu paru zaledwie dni udało mi się obejrzeć zarówno sztukę Gibsona „Dwoje na huśtawce” jak i wystawiony z dużym przepychem balet Prokofiewa „Kopciuszek” w Pałacu Zjazdów na Kremlu. Jedną jak i drugą impreza są jak dotychczas „marcheniami świętej głowy” dla przeciętnego moskwiczanina. Na „Huśtawkę” bilety wyprzedane na dwa miesiące naprzód, na balet — nie na ogół terminów!

Sztuka Gibsona znana u nas z małej sceny łódzkiego Teatru Nowego jest tutaj magnesem ściągającym ludzi do teatru-studia „Współczesny”. Zresztą nie tylko ta sztuka. Każdego wieczoru pod teatrem stoją tłumy oczekujące na tych, którzy zrezygnują z biletu lub ulegną pokusie oferowanych za bilet sum, codziennie komplety zapełniają niewielką salkę teatru. „Współczesny” śmiało sięga do współczesnego repertuaru i rozwiązań scenograficznych. „Dwoje na huśtawce”, to przede wszystkim popis aktorski znanej w Polsce Tani

Lawrowej, przed którą, moim zdaniem, otwiera się wielka przyszłość. Tania jest świetna zarówno w pierwszych, lekko satyrycznych, jak i w końcowych, tragicznych, fragmentach sztuki. A jeśli nie jest może „prawdziwie amerykańska”, to inna sprawa: to rezultat dystansu dzielącego kobiety radzieckie od pierwowzoru sztuki, dystansu tak olbrzymiego, że nawet

warta obejrzenia. Szkło, aluminium i beton uzupełniają się i harmonizują ze sobą w tym monumentalnym gmachu w sposób, moim zdaniem, doskonały. Funkcjonalność, piękno, konstrukcja i prostota idą w parze z jakością wykonania. Większość widzów spektakli w Pałacu Zjazdów przychodzi tu wcześniej, aby dodatkowo zwiedzić sam pałac.

Dwoje na huśtawce i... tysiące na Kremlu

świetna aktorka nie jest w stanie go przezwyciężyć. Po spektaklu rozmawiałem z Lawrową. Jest jeszcze pełna wspomnień o swojej podróży po Polsce, prosiła o przekazanie pozdrowień wszystkim znajomym. Lawrowa nadal interesuje się polskim filmem, podziwia Krafftównę, chociaż, jak mi powiedziała, bardzo lubi też Massinę i Mac Laine.

Bardzo interesujący jest przekrój widowni. Mam na myśli widzów, którzy zasiadają na sali w czasie spektaklu. Od przedstawicieli placówek dyplomatycznych i zagranicznych turystów, od wytwornych toaleń, do prostych robotników i koleżanek w ubraniach i sukienkach podróży lub turystycznych. W czasie antraktyw słyszy się w równej mierze języki zachodnioeuropejskie jak i niemal wszystkie języki republik radzieckich. Jest to taka mała wieża Babel z tą tylko różnicą, że nikt się tu nie kłóci, wszyscy są zgodni co do oceny samego spektaklu. Nie trzeba chyba szerzej przedstawiać radzieckiego baletu. Jego „firma” znana jest

powszechnie w całym świecie.

Pałac Zjazdów jest wkomponowany w zabytkowe budowle Kremla. Można dyskutować czy takie rozwiązanie jest najszlachetniejsze. U nas, jak mi się wydaje, niejedyn konserwator zabytków zdemblał z wrażeń, że „szarga się świętości”, ale trzeba przyznać, że to „szarganie” zrobiono bardzo umiejętnie. Kreml w każdym bądź razie nie stracił nic ze swego zabytkowego charakteru i jest dzisiaj najbardziej chyba tłumnie zwiedzanym muzeum Moskwy, i to zarówno przez wycieczki z innych krajów i miast, jak i przez samych moskwičan. Teraz, aby dostać się do zabytków Kremla, nie trzeba już mieć specjalnej przepustki.

Dzisiaj zabytki Kremla cieszą oczyma tysięcy zwiedzających, plantacje róż usmiechają się do wszystkich z jednakim wdziękiem, a „Orużejna Pałata”, czyli część skarbcza carów zapoznaje wszystkich z arcydzielniami rękodzieła rosyjskich rzemieślników, uczy miliony ludzi historii, rozwoju kultury i sztuki.

Otwarty dla wszystkich Kreml, nowoczesny Pałac Zjazdów, czy tłumy na sztuce Gibsona — to tylko małe fragmenty olbrzymiej żywności „nowych prądów” i wielkich zmian, jakie dokonały się w moskiewskim życiu kulturalnym na przestrzeni ostatnich sześciu lat.

BEMIGIUSZ SZCZESNOWICZ

